

Не са помина единъ часъ, прииде пашовъ чловѣкъ и рече: „Прииди, папазъ, зове тя пашата!“ Ами сась какво ли сердце пойдохъ до пашата! Моляхъ ся тайно Богу да ми прости согрѣшение мое, псчто бѣхъ отчаяль себѣ!... Като приидохъ при пашата, рече ми:

— Гдѣ вашитѣ чловѣци бре да принесуть пари?

И азъ му рекохъ; „Ефенди, три дни есть, како са поишле; когда да соберуть толкова пари и да ги принесуть?“

А онъ ми отговори:

— Гявуръ, иди скоро и пиши да ги не собирать отъ раята, ами да ги уземать отъ някого торговца, по что до три дни йоще, ако не приидуть, и вась посѣчамъ и парите два ката уземамъ отъ нихъ!

И азъ писахъ това, и пратихме чловѣкъ. Като са минаха три дни, они не дохождатъ, и ний гледахме като овци на заколение. . . .

На третия день пакъ мя призова пашата. Тогива, като отхождахъ, крайно отчаяхъ себѣ си и отъ страхъ не можахъ на пашата да отговоря, що ми думаше. Като пойдохъ до него, видѣ ме, како не мога да отговоря, съ кротость ми рече:

— Не приидоша ли ваши чловѣци?

И азъ рекохъ: „Ефенди, ви есте благоутробень; потерпи мало, какво да буде, тие до довечера прихождатъ“. А онъ не хочеше да потерпи, ами прати тоя часъ мубаширинъ (пратеникъ) и узе йоще хиляда гроша.

Ами що потеглихъ у затворката! Имамъ недугъ почечуиний, сирѣчь маясиль — тогива отъ противное ястие беше ме хватиль. Хочемъ да излезимъ повонъ, а они ме не пущать; псуваха мя. . . . Та отъ страхъ и отъ недужная тѣснота упадоша вси власи главы моей!

Тогива послѣ не сѣдяхъ мирень, ами купихъ две хижи близу при церквата и направихъ ги изнова, и що имахъ пари, все ги разнесохъ. И като са помина мало, разболяхъ ся азъ. Ала не болеть да легна на постеля, ами мя фати едни тѣснота сердечная¹⁾ и не можахъ да сѣдя на едио мѣсто, докле да преброи чловѣкъ десять числа, ами ходяхъ като лудъ по край водите и плачахъ. Миѣше ми са²⁾, како хоче да искочи сердце мое отъ уста моя! У такавая тѣснота бѣхъ! Подаде

¹⁾ Нервно разстройство. ²⁾ Струваше ми се.